

papirer, og disse bestående ordninger vil derfor efter den her foreslåede overgangsregel fortsætte som opsparing i pensionsøjemed uden hensyn til, hvilke værdipapirer m. v. midlerne er anbragt i. Derimod er det anset for nødvendigt, at det i § 12, nr. 1, opstillede krav om, at opsparing i pensionsøjemed kun med finansministerens godkendelse kan ske i anden institution end pengeinstitut, også kommer til at gælde for bestående opsparingsordninger, jfr. herved bemærkningerne til § 63. Bestemmelsen kan i øvrigt sammenholdes med forslagets § 31, stk. 2.

ad stk. 2.

Som omtalt i bemærkningerne til § 7, *ad stk. 2*, jfr. de tilsvarende regler i § 9, stk. 2, og § 11, stk. 2, har man ved begrænsningen af fremtidige indbetalinger til en forsikring, der med hjemmel i overgangsreglerne behandles efter reglerne i afsnit I, kunnet henholde sig til en forsikringsteknisk definition, således at en forhøjelse, der må anses som ny police eller tillægspolice, ikke vil være omfattet af overgangsreglerne. Tilsvarende mulighed foreligger ikke for en opsparingsordning. Her må en regel efter lignende synspunkter om begrænsning af fremtidige indbetalinger derfor bygge på andre kriterier. De årlige indbetalinger til en opsparingsordning udgør som regel en procentdel af arbejdstagerens løn — f. eks. 15 pct. — eller eventuelt et fast beløb. Der forekommer dog også opsparingsordninger, hvor indbetalingernes størrelse er bestemt på anden måde, f. eks. som en andel i virksomhedens overskud. I de sidstnævnte tilfælde er der mulighed for betydelige variationer i størrelsen af de årlige indbetalinger. En regel om, at de fremtidige årlige indbetalinger ikke kunne overstige det beløb, der var indskudt i en sådan ordning i det sidste år før skæringstidspunktet, kunne derfor i visse tilfælde virke for snæver. Man har herefter foreslået grænsen for de fremtidige indbetalinger fastsat til det største beløb, der har været indbetalt til kontoen som løbende bidrag i et af de seneste 3 kalenderår forud for den nye lovs ikrafttræden, således at eventuelle indbetalinger herudover kun vil kunne ske til en ordning, der i det hele opfylder betingelserne i § 12. Maksimeringsreglerne i § 16 vil også gælde for fremtidige indbetalinger til de eksisterende ordninger.

Til § 14.

I henhold til § 7, stk. 3, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension har et medlem, der efter sit 62. år er indtrådt i tillægspensionsordningen 1 år efter lovens ikrafttræden eller senere, d. v. s. den 7. marts 1965 eller senere, og som ved det fyldte 67. år har

mindre end 5 års anciennitet, ikke ret til tillægspension, men får i stedet for tilbagebetalt de for ham i alt indbetalte bidrag med påløbne renter, 4½ pct. p. a., når han fylder 67 år. Det medfører, at personer, der optages i tillægspensionsordningen efter det 62. år, ikke erhverver ret til dens løbende, livsbetingede ydelser, som omfattes af forslagets § 2, nr. 3. Det må imidlertid anses for rimeligt, at ordningen for den pågældende behandles efter tilsvarende regler som for opsparing i pensionsøjemed, dog således at der hjemles finansministeren mulighed for at fravige disse regler, i det omfang de ikke er forenelige med de bestemmelser, der gælder for tillægspensionsordningen. Forslaget til § 14 er udformet i overensstemmelse hermed.

Indeksordninger.

Til § 15.

A. Gældende regler.

Efter reglerne i lov om pristalsreguleret aldersforsikring og aldersopsparing (lovbek. nr. 61 af 6. marts 1964) kan en person, der er fyldt 18 år, men endnu ikke 57 år, oprette indtil 6 indekstrakter i et forsikringsselskab eller pengeinstitut. Hver kontrakt, for hvilken de fastsatte indbetalingsvilkår overholdes, giver den pågældende selv („interessenten“) ret til fra det 67. år at få udbetalt 500 kr. årligt med en nærmere fastsat pristalsregulering.

I et forsikringsselskab kan indekstrakten være knyttet enten til en pensionsforsikring eller en livrente — der kan være ophørende, men i så fald med løbetid på mindst 10 år — eller til en rateforsikring med udbetaling over mindst 10 år. Er den aftalte udbetalingsperiode længere end 15 år, skal herefter faldende udbetalinger være livsbetingede.

Er indekstrakten oprettet i et pengeinstitut, skal den aftalte udbetalingsperiode være mellem 10 og 15 år.

I finansministeriets bekendtgørelse nr. 101 af 29. marts 1957 om pristalsreguleret aldersforsikring er det udtrykkeligt fastsat, at „samtlige forsikringer skal opfylde de i skattelovgivningen på indekstrakternes oprettelsestidspunkt opstillede betingelser for at opnå fuldt fradrag af præmierne ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst“. Det har herefter ikke været nødvendigt at optage særlige regler i renteforsikringsloven om indekstraforsikring, idet det allerede af betingelserne for oprettelse af en indekstraforsikring følger, at denne skal være omfattet af renteforsikringslovens § 1, stk. 1 c. Derimod indeholder renteforsikringslovens § 1,